

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

سرمقاله گاردین – ارگان حزب کمونیست استرالیا
برگردان از: آمادور نویدی
۲۴ اپریل ۲۰۱۷

مُعضل عموسام- مُعضل ابر قدرت

دونالد ترمپ در دسمبر ۲۰۱۶، به رئیس جمهور تایوان، تسای لینگ ون تلفون کرد که درباره نظر کاخ سفید و «روابط اقتصادی، سیاسی و امنیتی نزدیکتری که بین امریکا و تایوان وجود دارد»، بحث کنند. ترمپ همچنین به تسای تبریک گفت که رئیس جمهور تایوان شده است.

این منعکس کننده تاریخ رویکرد امریکا نسبت به چین است. پس از انقلاب چین در سال ۱۹۴۹، واشنگتن از پس‌مانده‌های ناسیونالیست تحت فرمان چیان کای‌شک که به جزیره تایوان فرار کرده بود و ادعا می‌کرد که دولت مشروع کل کشور چین‌ست، حمایت نمود.

در حالی که اکثر کشورهای جهان سرزمین اصلی جمهوری خلق چین را به رسمیت می‌شناخت، امریکا تنها با جمهوری چین در تایوان رابطه داشت. در سال ۱۹۷۹، جیمی کارتر، رئیس جمهور سابق امریکا به طور رسمی جمهوری خلق چین را که صندلی شورای امنیت سازمان ملل را نیز پُر کرده بود، به رسمیت شناخت. با این حال، کنگره امریکا پس از آن لایحه رابطه با تایوان را تصویب نمود، که روابط غیررسمی با تایپه را رسمی کرد، در حالی که اذعان داشت که تنها یک چین وجود دارد و مقامات بلندپایه امریکا از تماس با رهبران تایوانی خودداری نموده اند.

پس گرفتن هُنْگ کُنْگ در سال ۱۹۹۷، گام دیگری در مبارزه طولانی خلق چین در آزادی خود از سلطه امپریالیستی بود. این گامی در اتحاد همه بخش‌های چین بود که در دوران استعماری از چین جدا کرده بودند.

تایوان در طول جنگ جهانی دوم توسط جاپان فتح شده بود، اما به این دلیل که باقی‌ماندگان ارتش ارتجاعی کومین‌تانگ به تایوان عقب نشینی کرده بودند و مراکز فرماندهی خود را تحت حمایت امریکا راه انداخته بودند، پس گرفتن آن پیچیده شده بود.

چنین است کسب و کار چرندیات ناتمام غرب وحشی وحشی.

هنگ کنگ به دلخواه بریتانیا به چین برگردانده نشد. اگر دولت‌های بریتانیا صادقانه استعمار را رها کرده بودند، می‌توانستند مدت‌های طولانی، از قبل این گام را بردارند. اما این سقوط امپراتوری بریتانیا و ظهور چین آزاد شده سوسیالیستی بود که دولت‌های بریتانیا را مجبور ساخت که تسلیم روند اجتناب ناپذیر گردند. با این حال، بریتانیا و امریکا به بازی با یک چین ادامه دادند. آنها حتی برای یک لحظه هم هدف سرنگونی سوسیالیسم در چین و تحمیل مجدد نوع استعماری مدرن خود را از یاد نبرده‌اند.

هنگ کنگ در طول اشغال امپریالیستی، همواره توسط حاکمان منصوب شده بریتانیایی‌ها کنترل می‌شد. هیچ انتخاباتی جهت این یا آن وظیفه دیگر وجود نداشت. چهار سال پس از انقلاب چین، امریکا جنگ سرد به راه انداخت، و از کاربرد چین به عنوان یکی از محبوب ترین ملت واجد شرایط تجارت و از عضویت چین نه تنها در نهادهایی مانند سازمان تجارت جهانی جلوگیری کرد، بلکه همچنین راه عضویت چین در ملل متحد را مسدود ساخت. چین سیاست «یک ملت، دو سیستم» را اتخاذ نموده است: در حالی که هنگ کنگ سیستم سرمایه داری دارد، اما سرزمین اصلی با سیستم سوسیالیستی اداره می‌شود، که تجربه جدیدی برای هر ملتی است.

بخشی از چرخش امریکا به سوی چین با ژست خالی از «بهرسمیت شناختن» به علت نقش کلیدی چین در رابطه با جمهوری دمکراتیک خلق کوریا (کوریا شمالی)، یکی از کشورهای همیشه «یاغی» از نظر واشنگتن است. جمهوری دمکراتیک خلق کوریا از اولین روز بنیانگذاری، حتی برای یک لحظه هم از دخالت خارجی، خرابکاری، حمله، کشتار جمعی، جنگ میکروبی، تهدید هسته‌ای، محاصره و تحریم اقتصادی فلج کننده آرام نبوده است و از همه این‌ها در تلاش به رهبری امریکا استفاده شده که این مانع را از سلطه منطقه ای خود بردارد. اما تمام این تلاش‌ها با شکست روبه رو شده‌اند. بدیهی‌ست، که قدرت‌های بزرگ امپریالیستی به منظور جلب افکار عمومی، چنین کشورهای «یاغی» را هدف کمپین بی امان شررات و بهتان قرار داده‌اند.

جمهوری دمکراتیک خلق کوریا نه تنها خاری در چشم ابرقدرت رو به زوال امپریالیسم امریکاست که به دنبال تقویت موقعیت خود در آسیا و پاسیفیک‌ست، بلکه قلمرو کوریای شمالی، که هم‌مرز با جمهوری خلق چین‌ست، چشم ارتش امریکا را برای موقعیت پرسنل و سلاح‌های هسته‌ای امریکا گرفته است. چین تأکید کرده است که «حل اختلافات حقوق بشری باید از طریق گفت‌وگوی سازنده و همکاری براساس برابری و احترام متقابل باشد». اما این اتفاق نمی‌افتد مگر آن‌که افکار عمومی بر روی آن اصرار ورزد و خواستار آن گردد که امریکا تجاوزاتش را نسبت به جمهوری دمکراتیک خلق کوریا و چین متوقف سازد.

برگردانده شده از:

The Guardian

The Worker's Weekly

The superpower's dilemma

<http://www.cpa.org.au/guardian/2017/1773/03-edit.html>